

תת"ע 7835/04/17 - מדינת ישראל נגד סולימאן אבו חמיד

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 7835-04-17 מדינת ישראל נ' אבו חמיד

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סולימאן אבו חמיד

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ומולה עמדת המדינה המתנגדת לבקשה.

בעוד ב"כ המבקש טוען כי מצב בו אישור המסירה חוזר כ"לא נדרש" אינו מאפשר שיפוט הנאשם בהעדרו, טוענת המדינה כי הנאשם זומן למשפטו כדין באופן בו זימון למשפטו נשלח לכתובתו באמצעות דואר רשום וחזר עם ציון "לא נדרש", ובהתאם לפסיקה הרלוונטית המדובר בזימון כדין.

לאחר שקראתי את טענות הצדדים להלן החלטתי:

בפרשה זו תועד הנאשם מבצע עבירת מהירות וזאת באמצעות מערכת א-3.

אין המדובר בעבירה מסוג "ברירת משפט" אלא בזימון שקיבל הנאשם באמצעות דואר רשום למשפטו בפני.

בהתאם לאישור שהציגה המדינה ובדיקה של המדינה חזר אישור המסירה מכתובת הנאשם כ"לא נדרש" ולכן נשפט הנאשם בהעדרו ביום אליו זומן.

לאחר מתן פסק הדין על ידי, הגיש הנאשם בקשה לביטול פסה"ד שניתן בהעדרו, אך לא התייצב לדיון שבית המשפט קבע בעניינו ובסופו של יום בקשתו נמחקה על ידי לאחר שהתברר כי תיקים נוספים אותם ביקש לצרף לפרשה זו אינם תיקים פתוחים אלא פרשות נוספות בהן נשפט הנאשם בהעדרו.

על ענייננו חלה הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

עמוד 1

בית המשפט העליון קבע הלכה ברורה ביחס לכללים בהם יידרש בית המשפט לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר (ראה ההלכה בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם - להלן "פרשת מנחם").

בפרשת מנחם הפנה בית המשפט העליון להלכה ותיקה אחרת שהתקבלה ברע"פ 9142/01 איטליא נגד מדינת ישראל שם נקבע כי כדי שיבוטל פסק דין הנובע ממשפט אליו לא התייצב נאשם שזומן כדין יהיה על המבקש להראות טעם ממשי אשר מנע ממנו את היכולת להתייצב או להגיש בקשת דחייה מנומקת מבעוד מועד לחליפין עליו להראות כי נגרם לו עיוות דין כתוצאה מהחלטת בית המשפט.

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע חזר על הלכות אלו בע"פ 5135/08 אלאפיניש סלים נגד מדינת ישראל בהחלטה מנומקת ומנחה המדברת בעד עצמה.

ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018) נקבע על ידי בית המשפט העליון רק לאחרונה:

"לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, עומדת משוכה גבוהה למדי בפני הטוען לקיום עילה זו. מהפסיקה נלמדים הכללים הבאים: כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובת של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות, גם אם עבר למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובת הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי ואין להעלותן בעלמא; ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים מתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיו"ב, יש לתמוך במסמכים; אשר לעילת הביטול של פסק דין שניתן בהיעדר מחמת עיוות דין, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה זו ולתמוך אותם במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין שנגרם למבקש, ישקול בימ"ש אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים כדי לבחון את תקפות הטענה או להחליט, גם מבלי לקיים דיון, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו."

במקרה שבפני המבקש לא העלה כל נימוק ממשי המצדיק את אי התייצבותו למשפט. קראתי את כל טיעוני ב"כ המבקש ובכלל זה את תגובתו המנומקת לעמדת המדינה שם הפנה לפסיקה של בית המשפט המחוזי ואף לפסיקת בתי משפט שלום לתעבורה בנושא שעלה לדיון בפרשה זו.

בחנתי את הפסיקה שהציג ב"כ המבקש ואני קובע כי פסיקת בית המשפט העליון אותה אזכרתי לעיל גוברת כהלכה מחייבת על ההחלטות שהוצגו ע"י הסנגור.

הסבריו של המבקש לאי התייצבותו אינם מצדיקים את ביטול ההליך שהתקיים בהתאם לחוק בהעדרו.

הנאשם פונה שוב לבית המשפט עם בקשה זוהי **בשיהוי בלתי סביר** לאחר שבקשתו המקורית נמחקה ולאחר שלא התייצב לדיון הקודם שנקבע בעניינו.

לא מצאתי כל עיוות דין ביחס להרשעה או ביחס לעונש אשר נגזר על המבקש אל מול חומרת העבירה שיוחסה לו. על הנאשם נגזרו קנס ופסילה מותנית (שאגב הסתיימה לפני כשנה) ללא כל פסילה בפועל. ענישה זו אינה חורגת ממתחם הענישה הנוהג ואף מקלה עם הנאשם.

בנסיבות המתוארות לעיל, אני מחליט לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"א, 26 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.